

TO NEJLEPŠÍ ZE SOUČASNÉ KRIMI

MISTŘI SVĚTOVÉHO THRILLERU A JEJICH HRDINOVÉ

**tváři
v tvář**

MICHAEL CONNELLY & DENNIS LEHANE

IAN RANKIN & PETER JAMES

R. L. STINE & DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD

M. J. ROSE & LISA GARDNER

STEVE MARTINI & LINDA FAIRSTEIN

JEFFERY DEAVER & JOHN SANDFORD

HEATHER GRAHAM & F. PAUL WILSON

RAYMOND KHOURY & LINWOOD BARCLAY

JOHN LESCROAT & T. JEFFERSON PARKER

STEVE BERRY & JAMES ROLLINS

LEE CHILD & JOSEPH FINDER

SESTAVIL DAVID BALDACCI

tváří v tvář

SESTAVIL DAVID BALDACCI

2014

Copyright © 2014 by International Thriller Writers, Inc.

„Red Eye“ © 2014 Dennis Lehane a Michael Connelly

„In the Nick of Time“ © John Rebus Ltd and Peter James/Really Scary Books Ltd.

„Gaslighted“ © 2014 by R. L. Stine and Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child

„The Laughing Buddha“ © 2014 by Melisse Shapiro and Lisa Gardner, Inc.

„Surfing the Panther“ © 2014 by Paul Madriani, Inc. and Fairstein Enterprises, LLC

„Rhymes with Prey“ © 2014 by Gunner Publications, LLC and John Sandford

„Infernal Night“ © 2014 by Heather Graham and F. Paul Wilson

„Pit Stop“ © 2014 by Raymond Khoury and Lindwood Barclay

„Silent Hunt“ © 2014 by Lescroart Corporation and T. Jefferson Parker

„The Devil's Bones“ © 2014 by Steve Berry and James Czajkowski

„Good and Valuable Consideration“ © 2014 by Lee Child and Joseph Finder

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Tato kniha je beletristické dílo. Každý odkaz na historické události či osoby nebo skutečná místa je ryze fiktivní. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou výtvoři autorské fantazie a jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Z anglického originálu FACE OFF,

vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2014,

přeložil Dalibor Míček

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková

Korektura: Hana Pušová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80- 7498-018-3

*Věnováno Gayle Lyndsové a Davidu Morrellovi,
pozoruhodným spisovatelům
a snílům*

Úvod

V roce 2004 se dva vynikající autoři thrillerů zaobírali jistým snem. Jmenovali se Gayle Lyndsová a David Morrell. V té době se mohli oba pochlubit dlouhou a úspěšnou kariérou. Něco jim však chybělo. Autoři „klasických“ detektivek se sdružovali v organizaci *Mystery Writers of America*. Specialisté na hrůzu našli domovský přístav v *Horror Writers Association*. A seznam členů *Romance Writers Association* již dlouho obsahuje stovky a tisíce spisovatelů milostných románů a povídek.

Snad každý žánr měl své zájmové sdružení.

Jen autoři thrillerů ne.

A tak se ho Gayle a David rozhodli založit.

Zrodilo se 9. října 2004 v Torontu a ze skromných začátků vyrostla organizace pokřtěná *International Thriller Writers* (ITW), jejímiž členy je dnes přes 2500 mužů a žen z devětačtyřiceti zemí světa. Osmdesát procent z nich jsou aktivní spisovatelé, zbytek tvoří nejrůznější specialisté v oboru, agenti, redaktoři a fanoušci. Příznivci žánru se pravidelně scházejí vždy v červenci v New Yorku u příležitosti festivalu Thrillerfest, což je opravdový letní tábor pro autory a nadšence thrillerů. Ocenění „Thriller“ udělované v mnoha kategoriích je dnes vyznamenáním, po němž spisovatelé touží, protože ho založili a udělují jejich kolegové.

ITW se od prvpočátku snaží o inovace. Záměrem sdru-

žení nikdy nebylo věnovat se pouze tomu, co dělají všichni ostatní. Proto když v roce 2007 člen výboru (a vynikající britský autor thrillerů) David Henson navrhl, že by organizace neměla vybírat členské příspěvky, byl jeho návrh okamžitě přijat. Pokud spisovatel vydá své dílo v některém nakladatelství uznávaném ITW (jsou jich stovky), získává členství zdarma.

Ovšem jak se potom sdružení udrží při životě? Z čeho bude hradit náklady na svou činnost a platit účty?

Odpověď znamenala další inovaci.

Organizace vytvoří vlastní knihy, které prodá nakladatelstvím a ze zisku vytvoří provozní kapitál.

Riskantní? Na to vemte jed. Odvážné? Rozhodně.

Ovšem nápad hodný ITW.

První publikace pod hlavičkou ITW vyšla pod názvem *Thriller* v roce 2006 a byla to vůbec první antologie thrillerových povídek, která byla kdy sestavena (připomeňme si pravidlo nedělat totéž co ostatní). Své povídky do tohoto výběru věnovalo třiatřicet členů ITW. Role editora se ujal James Patterson (člen ITW) a výsledkem byla jedna z nejoblíbenějších antologií všech dob – na celém světě se prodalo přes půl milionu výtisků. Výtěžek z prodeje průlomové knihy poskytl organizaci nejen základní kapitál, ale také prostředky na její provoz. Následovaly sbírky *Thriller 2* (2009) a *Love is Murder* (Láska je vražda, 2012). V souladu se snahou o inovace publikovala ITW vůbec první knihu určenou pouze pro poslech. Jmenovala se *The Chopin Manuscript* (Chopinův rukopis) a zaznamenala velký úspěch. Jejím editorem byl jedinečný Jeffrey Deaver (člen ITW) a v roce 2008 získala ocenění nejlepší audiokniha roku. Následoval další

úspěch na poli audioknih, konkrétně *The Copper Bracelet* (Měděný náramek). Přejít ze světa fikce znamenala kniha *Thrillers: 100 Must-Reads* editovaná Davidem Morrellem a Hankem Wagnerem, která dodnes sklízí chválu u literárních kritiků. Další člen výboru ITW, legendární R. L. Stine (tvůrce série *Goosebumps*, Husí kůže), přivedl organizaci do světa *young adult* literatury (mladých dospělých) svým dílem *Fear* (Strach). ITW každoročně provází celou třídu začínajících spisovatelů náročným prvním rokem tvorby v rámci programu pro debutující autory *Debut Autor Program*. Absolventi ročníku 2011 vydali své povídky ve sbírce *First Thrills* (První vzrušení), editované zakládajícím členem ITW Lee Childem.

Vskutku působivé resumé.

A to vše vytvořili editoři-autoři, kteří dobrovolně nabídli svůj čas, a spisovatelé, kteří darovali svá díla. Téměř každý cent, který publikace ITW vydělaly, šel na konto organizace.

V případě této knihy tomu nebude jinak.

Já jsem se k ITW připojil již v jejích počátcích. Souhlasil jsem s Gayle a Davidem. Byl nejvyšší čas, aby vznikla organizace autorů thrillerů. Čekal jsem na projekt, v jehož rámci bych se mohl výrazněji zapojit do kolektivního úsilí, a tak když jsem dostal nabídku editovat *Tváří v tvář*, okamžitě jsem na ni přistoupil.

Hluboce mě zaujala zejména celková koncepce sbírky.

Vezměte věhlasné autory a jejich kultovní postavy a postavte jednoho proti druhému. Za normálních okolností by se to nemohlo nikdy stát. Každý spisovatel je smluvně vázán ke svému „domovskému“ nakladatelství. Z právního hlediska by bylo neprůchodné, aby se spojili různí autoři spolupracující s různými nakladatelstvími, aby se spojily i jejich

postavy. Které nakladatelství příběh vydá? Tohle by prostě nešlo. A žádný nakladatel by nedovolil, aby dílo publikovala třetí strana. Projekt mohl být realizován pouze díky modelu ITW – autoři své povídky darují a výtěžek připadne organizaci.

Tato kniha tedy reprezentuje počín, jaký se vyskytne jednou za život.

Všichni přispěvatelé jsou členy ITW. Všichni se svou účastí nadšeně souhlasili. Měl jsem velkou radost, když jsem se dozvěděl, že mi nabídl pomoc zakládající člen ITW Steve Berry (spolupracoval s Jamesem Pattersonem na sbírce *Thriller*), jenž se ujal funkce výkonného redaktora. Stal se pojivem, sjednocujícím prvkem celého projektu. Díky, Steve, za všechno, co jsi udělal.

A děkuji samozřejmě všem přispěvatelům.

Kde jinde byste měli možnost sledovat na vlastní oči setkání Lincolna Rhyma, jehož duchovním otcem je Jeffrey Deaver, s Lucasem Davenportem Johna Sandforda? Nebo Harryho Bosche vstupujícího do světa Patricka Kenzieho? Fanoušci Cottona Maloneho od Steva Berryho a Graye Pierceho od Jamese Rollinse se již léta dožadují, aby se obě postavy setkaly. Jack Reacher Leeho Childa se v bostonském baru potkává s Nickem Hellerem Josepha Findera a dělají to, co Reacher umí ze všech nejlépe. Paul Madriani Steva Martiniho se zaplete s Alex Cooperovou Lindy Fairsteinové. A podivínský Aloysius Pendergast se střetne s děsivým světem R. L. Stinea.

To je jenom pár příkladů toho, co vás na následujících stránkách čeká. Každé povídce předchází úvodní slovo, které vás seznámí s autory a jejich postavami a naznačí okolnosti

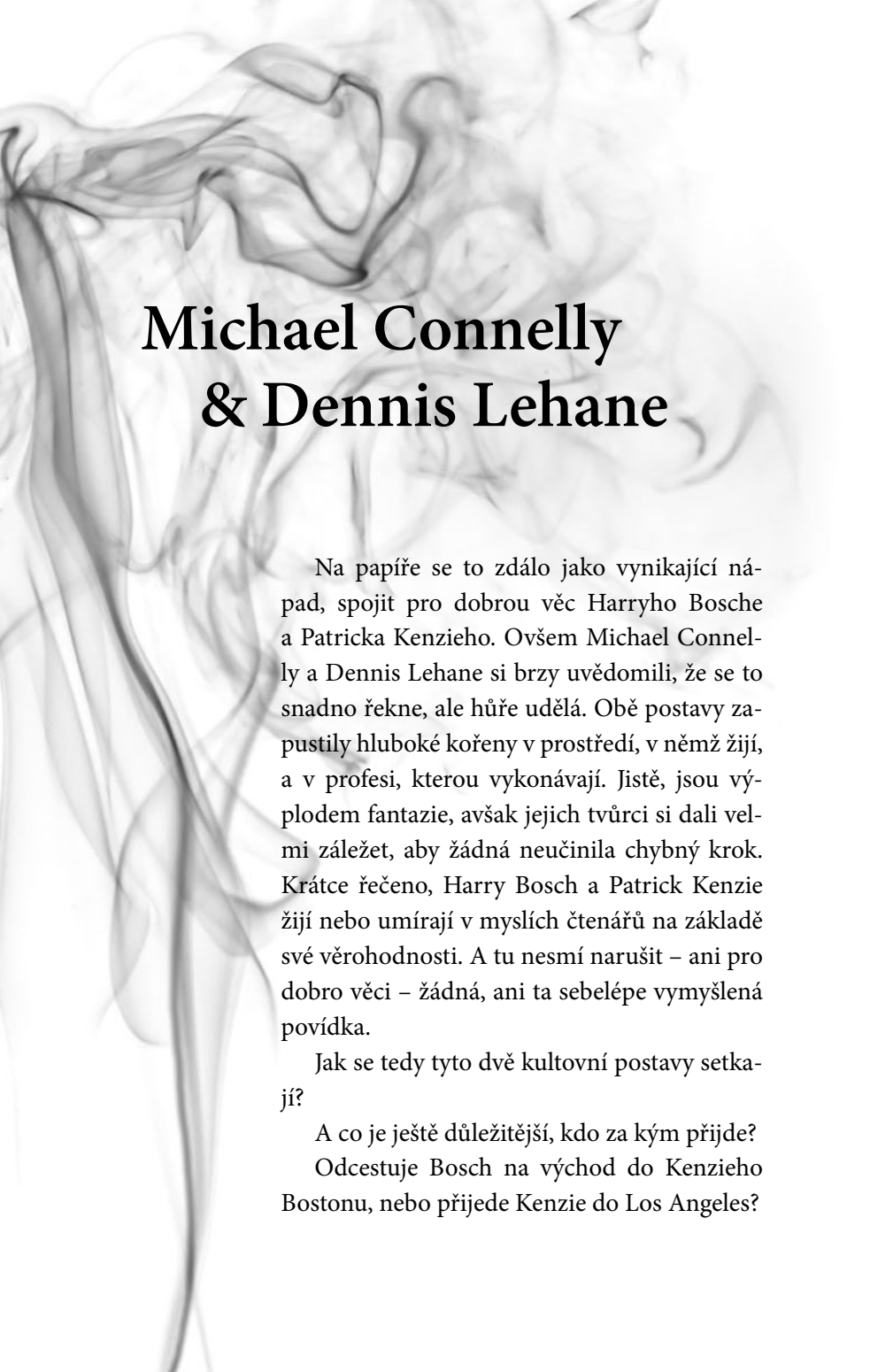
jejího vzniku. Na konci knihy pak naleznete stručné biografie
příspěvatelů, abyste se dozvěděli něco víc o těchto vynikajících
autorech.

Připravte se na vskutku jedinečný zážitek.

Setkávání tváří v tvář začíná.

David Baldacci

červen 2014

Michael Connelly & Dennis Lehane

Na papíře se to zdálo jako vynikající nápad, spojit pro dobrou věc Harryho Bosche a Patricka Kenzieho. Ovšem Michael Connelly a Dennis Lehane si brzy uvědomili, že se to snadno řekne, ale hůře udělá. Obě postavy zapustily hluboké kořeny v prostředí, v němž žijí, a v profesi, kterou vykonávají. Jistě, jsou výplodem fantazie, avšak jejich tvůrci si dali velmi záležet, aby žádná neučinila chybný krok. Krátce řečeno, Harry Bosch a Patrick Kenzie žijí nebo umírají v myslích čtenářů na základě své věrohodnosti. A tu nesmí narušit – ani pro dobro věci – žádná, ani ta sebelépe vymyšlená povídka.

Jak se tedy tyto dvě kultovní postavy setkají?

A co je ještě důležitější, kdo za kým přijde?

Odcestuje Bosch na východ do Kenzieho Bostonu, nebo přijede Kenzie do Los Angeles?

Zprvu se zdálo přirozené poslat Bosche na východ. V posledních knihách série působí Harry v oddělení otevřených a nevyřešených případů losangeleského policejního sboru a povaha jeho práce nevyhnutelně vyžaduje časté cestování. Když se pachatelé domnívají, že jim prošla vražda, součástí jejich úniku bývá přestěhování někam jinam, takže vyšetřování mnoha případů zavede Bosche mimo město. Výborně. Autoři se dohodli, že Bosch odletí do Bostonu a při svém pátrání se jeho cesty zkříží s Kenzieovými.

Michael tedy umístil začátek příběhu do Los Angeles, vymyslel zločin a případ, který Bosch řeší o řadu let později. Vystopuje podezřelého do Bostonu, odcestuje za ním, sleduje ho a tajně odebírá vzorek DNA ze zmačkaného papírového kelímku od kávy nebo z odhozeného nedopalku cigarety. Ovšem objeví se také na obrazovce radaru Patricka Kenzieho, který vede, byť z jiných důvodů, vlastní vyšetřování.

Michael napsal prvních šest stran povídky a na několika dalších nastínil možné varianty postupu. Výsledek poslal e-mailem Dennisovi a navrhl mu, ať přidá zhruba nových šest stránek a příběh dokončí. Rychle a snadno budou hotoví a za pár dní se můžou věnovat vlastním projektům.

Michael tedy čekal na odpověď.

Pořád čekal.

Dny plynuly a změnily se v týdny.

Nakonec to nevydržel a napsal e-mail, v němž si stěžoval na nedávné potíže s internetem a vznesl nevinný dotaz, zda adresát vůbec obdržel začátek společné povídky. Dennis odpověděl dokončeným příběhem a na dvaceti stránkách rozvinul stručnou zápletku do plnohodnotného vyprávění okořeněného humorem.

Nuže, zde je první setkání tváří v tvář.

Červené oko

2005

Harry Bosch se ze zásady vyhýbal tunelům, ale když vyjel od Loganova letiště, neexistoval způsob, jak se držet mimo ně, a tak si musel vybrat mezi Sumnerem a tunelem Teda Williamsa. Navigace v automobilu z půjčovny zvolila Williamsův, a tak se Harry vnořil do útrob země hluboko pod bostonským přístavem. Provoz v tunelu postupně zpomaloval, až se úplně zastavil, a Bosch si uvědomil, že se po nočním letu z Los Angeles dostal do ranní dopravní špičky.

Tunel byl samozřejmě mnohem větší i širší a lépe osvětlený než tunely z jeho minulosti a snů. A také v něm nebyl sám, od jedné zdi ke druhé se táhly řady osobních a nákladních automobilů – ocelová řeka pod řekou vody, jenom ta první zrovna přestala proudit. Tunel je ovšem tunel, a tak se Boschovi rychle sevřel žaludek strachem vyvolaným klaustrofobií. Začal se potit a netrpělivě stiskl klakson. Jeho zvuk ho očividně identifikoval jako cizince. Místní netroubili, neprotestovali hlasitě proti tomu, co nemohli změnit.

Stěsnané řady aut se nakonec pohnuly a Harry se vynořil z podzemí. Okamžitě stáhl okénko, aby pustil do kabiny čerstvý vzduch. Do paměti si uložil poznámku, že si musí sehnat mapu a vyhledat v ní zpáteční cestu na letiště, která se

vyhne všem tunelům. Škoda, že navigace v autě neumožňuje nastavit možnost *BEZ TUNELŮ*. Při hledání vhodné trasy se musí spolehnout na vlastní síly.

Vnitřní předpisy jednotky pro otevřené a nevyřešené případy, která spadala pod LAPD, losangeleské policejní oddělení, vyžadovaly, aby se při služební cestě hlásil u místních úřadů ihned po příjezdu do jiného města. V tomto případě to bude okrsek E-13 bostonského policejního oddělení ve čtvrti Jamaica Plain. Pod tento okrsek totiž spadala adresa, na které se měl údajně zdržovat Edward Paisley, muž, jehož vzorek DNA přijel Bosch získat – otevřeně nebo tajně.

Bosch se však při vyšetřování „studených“ případů málokdy držel oficiálního protokolu, obvykle se řídil vlastními pravidly. Patřila mezi ně zásada nejprve se seznámit s terénem a pokud možno si prohlédnout kořist, a teprve potom se ohlásit představitelům místního policejního sboru.

Měl v plánu obhlédnout si dům na udané adrese a možná se i poprvé podívat na Paisleyho a pak se přihlásit do hotelu Marriott Courtyard, kde si rezervoval pokoj prostřednictvím portálu Expedia. Možná si tam i zdřímne, aby po transkontinentálním letu dohnal spánkový deficit. A potom brzy odpoledne zajde na okrsek E-13 a bude informovat kapitána nebo majora, který tam velí, že přijel z Los Angeles vyšetřovat patnáct let starou vraždu. S největší pravděpodobností ho pošlou za divizním detektivem, který upadl do nepřízně nadřazených. Dostat na starost hostujícího detektiva, který sleduje stopu vychladlého případu z roku 1990, to nepatří mezi oblíbené úkoly.

Večer před dvěma dny se v jednom baru na Warren Street v Roxbury Dontelle Howe zeptal Patricka Kenzieho: „Máte děti?“

Patrick nejistě přikývl a chvíli uvažoval, jak odpovědět. „Jedno, na cestě.“

„Kdy?“

„Každým dnem.“

Dontelle Howe se usmál. Byl to štíhlý, asi třicetiletý černoch s krátkými dredy a šaty tak nažehlenými, že jste z nich cítili škrob na dvacet metrů. „První?“

Patrick pokýval hlavou.

„Nejste na to trochu starý?“ Dontelle usrkl z jediné skleničky brandy, kterou si v průběhu pracovního týdne dopřával. O víkendech, ujistil Patricka, si u Hennyho odpije svoje, ale kromě pátku a soboty se omezuje na jednoho panáka, protože každé všední ráno vozí pětáctýřicet dětí z jejich domovů po celém městě do Dearbornovy střední školy v Roxbury, vzdálené asi dva bloky od baru, kde si s ním Patrick domluvil schůzku, až mu skončí směna.

„Trochu starý?“ Patrick se na sebe podíval do zrcadla, které viselo nad barem. Mírně prošedivělý, to ano, v poslední době přibral, v pořádku, vlasy na temeni mnohem řidší, než by se mu líbilo, jistě, ale na čtyřicátníka to vůbec není špatné. Zejména když těch čtyřicet let prožil tak tvrdě. Anebo si jen něco nalhává? Možná. „Vy také nevypadáte, že byste se mohl zúčastnit konkurzu do chlapecké kapely, Dontelle.“

„Jenomže já už mám dva kluky na základce. Až odejdou na vysokou, odstěhujeme se s manželkou někam na Floridu, a to budu ve *vašem* věku.“

Patrick se zasmál a napil se piva.

„Takže pořád ji nikdo nehledá?“ Dontelleův tón zvážněl.

Patrick pokrčil rameny. „Policie tvrdí, že je to záležitost orgánů péče o děti. Otec je pěkný bastard a nikdo neví, kde se zdržuje. Ji také nemůžou najít, takže se domnívají, že jedna plus jeden rovná se společný útěk a dříve nebo později se objeví.“

„Ale vždyť jí je teprve dvanáct, člověče.“

Dívka, o níž mluvil, se jmenovala Chiffon Hendersonová, žákyně sedmé třídy, a Dontelle Howe ji každé ráno nakládal do autobusu u jejího domova na sídlišti Bromley-Heath v Jamaica Plain a o devět hodin později ji na stejném místě vysadil. Před třemi dny Chiffon odešla ze svého pokoje v zadní části bytu, kde žila společně s matkou a dvěma sestrami. Odchod byl jasný, což ovšem neplatilo pro otázku, zda byl dobrovolný či nucený. Pokoj totiž opustila oknem. Nenašly se žádné stopy vloupání nebo zápasu, ovšem dívčina matka do protokolu uvedla, že dcerka navzdory opakovanému varování často nechávala za vlahých večerů otevřená okna. Policie se soustředila na Chiffonina otce Lonnieho Cullena, notorického flákače, který měl celkem čtyři děti se čtyřmi různými ženami, minulý týden se neohlásil svému probačnímu úředníkovi a na poslední známé adrese nebyl k zastížení. Mluvílo se také o tom, že Chiffon začala chodit s hochem, který bydlel ve vedlejším bloku, i když nikdo neznal jeho jméno ani další podrobnosti.

Chiffonina matka Ella Hendersonová měla dvě zaměstnání. Přes den přijímala pacientky na recepci porodnicko-gynekologického oddělení nemocnice Beth Israel, v noci uklízela kanceláře. Byla učebnicovým příkladem břemene, které na svých bedrech nosí chudé pracující ženy – věnují

veškerou energii snaze uživit své děti a zajistit jim alespoň trochu slušný život, ale nemají na ně vůbec čas a jednoho dne zjistí, že už je příliš pozdě s něčím začínat.

Před dvěma dny přijímala Patrickovu manželku Angii, která přišla na poslední předporodní vyšetření. Dítě mělo přijít na svět o týden později. Ella Hendersonová pečlivě zkontrolovala kartu zdravotní pojišťovny, a když ověřila data narození budoucích rodičů, nečekaně se rozplakala. Její pláč byl tichý, bez srdceryvného patosu, jen po tvářích jí stékaly slzy a rty strnuly zvlněné ve zdvořilém úsměvu. Oči nespustila z počítačového monitoru.

O půl hodiny později Patrick souhlasil, že se po její dceři poptá. Vyšetřování dostala na starost detektiv Emily Zebrowská navíc k dosavadním jedenácti případům, které již vedla. Uvítila Patrickovu nabídku pomoci, ale přiznala, že se nenašly žádné stopy po únosu, přestože Chiffonin pokoj se jako místo takového zločinu přímo nabízel. Nedaleko okna se tyčil vysoký jilm, dům stál na konci sídliště a město mělo pětíměsíční skluz ve výměně zářivek pouličního osvětlení, které na Silvestra rozstříleli neznámí opilci. Z pokoje Chiffon Hendersonové se však osudného večera neozvala ani hláška, informovala Zebrowská Patricka. Lidé málokdy mizí nedobrovolně, dodala, s těmito případy se člověk setká spíš v televizi než v reálném životě.

„S jakou teorií tedy pracujete?“ zeptal se Patrick.

„Její otec,“ odpověděla Emily Zebrowská. „Ten chlap má úplně převrácené priority.“

„Co by z toho měl?“

„Co prosím?“

„No, ten chlap je flákač a ničema, to už jsem slyšel,“ vy-

světloval Patrick. „Ale ničemnost má většinou konkrétní cíl, ne? Nějakou motivaci. Unese vlastní dítě, protože chce dostat zapláceno nebo třeba nepřímou pohrozit matce. Ovšem tahle matka žádné peníze nemá a nikdy ho nezažalovala kvůli neplacení výživného. Který chlap s jeho povahou by si přivedl násilím domů dvanáctiletou holku a nechal ji na sebe ječet od rána do večera?“

Detektiv Zebrowská pokrčila rameny. „Domníváte se, že vypatlanci jako Lonnie Cullen si napřed něco promyslí, než to udělají? Kdyby uvažovali, neznali by číslo na oranžové kombinéze lépe než vlastní datum narození. Udělal to, protože je kriminálník a idiot a dokáže ovládat své pudry asi jako moucha na dobytkařské aukci.“

„A co ten její údajný přítel?“

„Prověříme to.“

Před dvěma dny Dontelle Patrickovi řekl: „Ale vy tomu nevěříte, že?“

Patrick pokrčil rameny. „Ničemní fotři jako Cullen se svým dětem vyhýbají, oni je neunášejí. Rozhodně ne tehdy, když už žijí tak dlouho odděleně. Co se týká té teorie o útěku s přítelem, inu, jsou pryč už tři dny. Že by se za tu dobu vůbec neukázali? Nedali o sobě vědět třeba kamarádům? A také potřebují jíst, ne?“

„Já vím jenom tolik, že mi připadala jako moc fajn holka,“ povzdechl si Dontelle. „Úplně jiná než ostatní puberťačky, které se pořád cpou dopředu a plácají pitomosti, jen aby je bylo co nejvíc slyšet. Byla tichá a klidná a... pozorná, jestli víte, jak to myslím.“

Patrick se znovu napil piva. „Nevím. Pověďte.“

„No, tak třeba když vás přijmou na takové místo, co mám

já, musíte projít devadesátidenní zkušební lhůtou, kdy vás můžou vyhodit bez jakéhokoliv důvodu. Ale potom se stane zaměstnancem města a musel byste něco podělat opravdu ve velkém stylu a navíc se jmenovat bin Ládin, aby se vás mohli zbavit. Skončil jsem zkušební dobu před několika týdny a Chiffon nejen že mi blahopřála, ale přinesla mi i zásek. Ovocný košíček.“

„Fakt?“ usmál se Patrick.

„Jasně,“ potvrdil Dontelle. „Hodná holka, co říkáte?“

„Moc hodná,“ souhlasil Patrick.

„Za dvanáct roků se sám přesvědčíte, že děcka v tom věku na druhé moc nemyslí. Jde prostě o to, co se jim děje tady,“ ukázal si na hlavu, „taky tady,“ bodl palcem k rozkroku.

Chvilí mlčky popíjeli.

„Z toho dne si už nic jiného nepamätujete? Nic neobvyklého?“

Řidič autobusu zavrtěl hlavou. „Prostě den jako každý jiný. Ahoj zítra, Chiffon, a ona řekne Na shledanou, Dontelle, a vystoupí.“

Patrick mu poděkoval a zaplatil pití. Když shraboval drobné z barového pultu, poznamenal: „Říkáte, že jste měl zkušební dobu?“

Dontelle přikývl. „Jo, je to standardní postup.“

„Ano, to vím, ale zajímá mě, proč jste začal uprostřed školního roku. Teď máme květen, takže jste nastoupil kdy? V únoru?“

Další přikývnutí. „Koncem ledna.“

„Co jste dělal předtím?“

„Jezdil jsem s výletním autobusem. Jednou odtud na Floridu, jindy do Montrealu, potom třeba jenom do Province-

townu, podle sezony. Ale pracovní doba mě ubíjela. Sakra, ty cesty by mě jednou přivedly do hrobu. Pak se uvolnilo tohle místo a já po něm skočil.“

„Proč se uvolnilo?“

„Paisley dostal padáka.“

„Paisley?“

„Chlapík, co jsem ho nahradil. Ostatní řidiči mi o něm vykládali hrozný věci. V autobusu mu sedí čtyřicet děcek a von má skleněný oči a táhne z něho jak z lihovaru. Když to provedl naposledy, odmítly se za něj postavit i odbory. Sjel s autobusem z dálnice American Legion a málem se převrátil.“ Dontelle nevěřicně zakroutil hlavou. „Potřeboval se vychcat, chápete to? V půl sedmý ráno. Pak vlezl zpátky za volant a snažil se vyjet z krajnice, ale to už se autobus opravdu převrátil. Radnice ho samozřejmě zažalovala za obecný ohrožení. Panebože, čtyřicet děcek.“

„Paisley,“ zamumlal Patrick.

„Jo, Edward Paisley,“ potvrdil Dontelle. „Jako ten motiv na kravatách.“

Paisley žil na Wyman Street v šedivém řadovém domku s vybledlým bílým lemováním kolem oken. Na přední verandě stál rozvrzaný starý gauč. Bosch dojel na místo a objel celý blok, než zaparkoval u obrubníku o pár desítek metrů dál. Natočil si vnější zpětné zrcátko, aby viděl na vstupní dveře a verandu. Byl to jeho oblíbený způsob osamělého sledování. Když někdo zjišťuje, jestli není sledován, většinou si prohlíží čelní skla odstavených automobilů. Ten, kdo zaparkuje zády